

[Lembourn.]

Det konservative folkeparti har givet sit bidrag til denne debat. Vi må erkende, at der beklageligvis er en folkelig modstand imod vores kulturpolitik. Det er desværre ikke sådan, som det var, dengang vi vedtog loven om Statens Kunstfond i 1964-65. Da var der et enigt folketing bagved. Det er der desværre ikke mere. Det er nu engang demokratiets betingelser, at vi jo ikke her i folketinget vedvarende kan gennemføre en lovgivning, som måske et flertal i befolkningen er imod. Derfor er vi nødt til at drøfte, om vi har gjort fejl, om der har været ting i den lovgivning, vi har vedtaget, som vi i dag må erkende måske ikke var ganske rigtige. Det er muligt, og derfor har vi altså i den offentlige debat fremlagt vores generelle synspunkt, nemlig at efter vores opfattelse er målsætningen for kulturpolitikken at skabe flest mulige møder mellem kunst og publikum, at slå en bro over den kulturkløft, man bestandig snakker om. Det må være et af de væsentligste mål i kulturpolitikken.

Derfor har vi i den offentlige debat rejst det spørgsmål, om der på visse områder er mulighed for at demokratisere vores kulturpolitik. Det vil vi gerne være med til at drøfte, og det er muligt, at der er visse steder, hvor vi skal ændre i den.

Men hovedsagen, hovedprincippet, for os, er, at vi ønsker at bevare vores kulturpolitik. Den har eksisteret i hundreder af år. Man kan ikke forestille sig et lille land som Danmark, et så lille sprogområde, uden en kulturpolitik. Uden en kulturpolitik havde vi intet teater, vi havde ingen film, vi havde ingen litteratur. Det er jo sagen, og derfor må vi naturligvis gennemføre en kulturpolitik. Men vi kan diskutere metoderne, når vi kommer frem til at skulle revidere loven, og dér har vi synspunkter, som vi gerne vil fremlægge, og det vil vi gøre på rette tid og sted.

Det skal da også lige siges, at det ville være latterligt, om vi her i dag i huj og hast begyndte at revidere en lovgivning, hvor de ekspertgrupper, der sidder og arbejder med det, ikke har færdiggjort deres arbejde. Hverken kulturstøtteudvalget eller bogudvalget er færdigt, og det ville være aldeles tåbeligt, om vi nu hen over hovedet på de mennesker, vi har bedt om at arbejde med

disse ting, vedtog en lovgivning. Vi skal naturligvis afvente, hvad der kommer af betænkninger, og de kommer i de kommende måneder, så vi har sommeren til at gennemføre denne offentlige debat.

Må jeg så lige sige til fremskridtspartiet til sidst: der kan sikkert hentes stemmer på dette bestandige angreb på vores kulturpolitik; det kan der uden tvivl. Men jeg er ked af, at man ikke fra fremskridtspartiets side samtidig oplyser befolkningen om, hvor små penge det drejer sig om. Det er latterlig små beløb, der ydes i Danmark til kulturpolitikken. Sammenligner vi med, hvad der i forhold til de offentlige indkomster i de lande, som ligger os nær i Europa, ofres, så hører Danmark til et af de lande, hvor der ofres mindst, og det er jo bitte, bitte, bitte små beløb.

Skal vi virkelig hidse os så voldsomt op over disse småbeløb? Men fremskridtspartiet udnytter det hver eneste gang i et fidusforsøg på at samle stemmer på det. Jeg synes, det er en billig form for politik, og jeg kan ikke forstå, at man vil blive ved med det.

Jeg kan ikke det nøjagtige beløb — det er muligt, ministeren kender det — men så vidt jeg ved, så er det et eller andet med 1 kr. 50 øre pr. skatteborger om året, som ydes til Statens Kunstfond, og det vil man virkelig tvinge folketinget til at stå her nu igen og diskutere. Det er latterligt.

Jeg vil gerne slutte med et citat. Det er ikke, fordi jeg er begejstret for enevælden, men der var ind imellem enevældige konger, som undertiden sagde noget fornuftigt. For godt og vel 170 år siden befandt Danmark sig også i en økonomisk krise, endda sådan at man gik bankerot. Frederik den 6. havde det meget kedelige job at skulle stå for den sag, og hans gehejmekabinettsministre kom alle og hviskede ham i øret: nu skal du spare dér, nu skal du spare dér, og nu skal du spare dér, og det bøjede han sig for. Men da der endelig kom en og sagde, at der også skulle spares på kulturen, så svarede han: nul, på dette område sparer vi ikke, for nok er vi blevet fattige, men der er ingen grund til, at vi også skal være dumme.

Kristine Heltberg (SF):

For det første vil jeg sige, at fremskridtspartiets gentagne forslag kommer på et meget uheldigt tidspunkt, synes jeg nok. Vi